

Hana Šenkýřová

Dvaasedmdesátiletá žena, dcera a vnučka „železničářů“, kteří se podíleli na rozjezdu železničního spojení České Budějovice -Linec.

Žena překonávající nezměrná životní zklamání a štěstí zároveň, optimistická, hledící s pokorou a vstřícností do budoucnosti. Stárí se nebojí.

Válečné dětství

Narodila jsem se v Českých Budějovicích. Vzpomínky na dětství nemám nejlepší. Jsou spojeny s válkou. Žili jsme s maminkou a dědečkem v Českých Budějovicích, chodili Dobrovodskou ulicí lemovanou kasárny s černými budkami a hákovými kříži, v nichž stáli němečtí vojáci. Otec byl totálně nasazený v Německu, mladší bratr pobýval v zařízení Červeného kříže v Košumberku. Nebyla to dobrá doba. Vybavuji si nálety, kouř, oheň, rány i poslední hrůzný zážitek z konce války. Sirény ohlašovaly letecké nálety. Z našeho domu, který stál naproti sídlu gestapa, jsme utíkali do polí a v jejich brázdách hledali úkryt. Pamatuji se, jak jsem se zahrabávala do země, když americká letka shazovala do polí bomby. Teprve po řadě let jsem se dočetla, že to bylo na oslavu konce války a že nálože byly nepoužité.

Po válce se vrátil z Německa otec a z ústavu i bratr. Do rodiny přibyl nový člen, můj druhý bratr. Matka se o nás dobře starala, předala nám životní zkušenosti a pro život mnoho cenných rad. Byla inteligentní, měla nás ráda. Pohoda v rodině ale netrvala dlouho. Rodiče se v mých 14 letech rozvedli. Odešla jsem do Prahy studovat střední školu. Matka se znovu provdala a s otčím jsem si nerozuměla. Mé dětství se uzavřelo. Domů jsem se už nevrátila a do Českých Budějovic jsem jezdila jen za babičkou a dědečkem.

Nová rodina

Po ukončení střední školy jsem dostala práci, tehdy to bylo na umístěnku, v nemocnici ve Varnsdorfu. Seznámila jsem se tam s mužem, který se mi snažil nahradit ztracenou rodinu. Byla jsem chvíli šťastná. Po roce jsem začala studovat medicínu. V druhém ročníku studia jsem otěhotněla a provdala se za něj. Dva měsíce po svatbě však manžel utrpěl úraz a zemřel.

Zůstala jsem sama. O dítě, školu i domácnost jsem se starala sama. Abych neúplnou rodinu finančně zabezpečila, vrátila jsem se do nemocnice a nastupovala převážně na noční služby. Denní kolotoč, ráno odnést dcerku do jeslí, běžet na přednášky, odpoledne se starat o domácnost, pak shánět obětavé lidi, kteří mi opatří dcerku v době, kdy budu v práci, jsem zvládala jen s vypětím všech sil. Po roce jsem se musela rozhodnout, jak mohu a budu žít dál. S těžkým srdcem jsem opustila vysokou školu a v nemocnici začala pracovat na plný úvazek. Měla jsem více času na dítě a polepšila si i finančně. Po dalších dvou letech jsem se provdala za spolužáka z medicíny.

Cesty za rodinným štěstím

Manžel přijal mou dcerku za vlastní a velice mi pomáhal. Po jeho promoci jsme se odstěhovali do Domažlic a oba začali pracovat v nemocnici. Toto období považuji za jedno z nejlepších v mém životě a ráda na něj vzpomínám. V Domažlicích se nám narodil syn. Při práci na chirurgickém oddělení jsem si uvědomovala, jak je lidský život křehký a jak důležité je si ho vážit a bojovat za „tělo i duši člověka“. Byla jsem šťastná, že se podílím na uzdravě nemocných a z každého jejich úspěchu jsem se radovala.

Období spokojenosti skončilo opět ve chvíli, kdy se rozpadalo naše manželství. Z nemocnice jsem odešla učit na střední zdravotnickou školu a po té pod vlivem rodinných problémů, politického nátlaku a psychické zátěže dokonce i z Domažlic. Odpověděla jsem na inzerát hledající dietní sestru v nemocnici v Českém Krumlově a práci tam přijala. Manžel s mým odchodem nesouhlasil, hlavně ze společenských důvodů a přestal nás finančně podporovat. Veškerá starost o rodinu ležela opět jen na mně.

Život v Českém Krumlově

Po pěti letech života v Českém Krumlově vstoupil do mého života letecký mechanik, pracovitý člověk, který se uměl postavit ke každé práci. Začal nám nezištně pomáhat a postupně se stával členem rodiny. Vzali jsme se a po roce se nám narodil syn. Vzhledem k tomu, že už jsem nebyla nejmladší, ještě nyní studuje. Má specifickou poruchu učení, je dysgrafik a dyslektik. Když mu bylo šest let, manžel prodělal infarkt a při operaci upadl do klinické smrti. Měla jsem strach o jeho život i o naši další existenci. Abych mohla zabezpečit rodinu, udělala jsem si kosmetický kurz a vedle práce v nemocnici jsem ještě pracovala a stále pracuji doma jako kosmetička. Přestože byl manžel fyzicky zdatný, postihl ho infarkt ještě dvakrát. Vždy se však vrátil zpět ke své práci. Před třemi lety prodělal mozkovou mrtvici, která ho upoutala na tři měsíce na lůžko. Pečovala jsem o něho a poskytovala mu psychickou podporu. V současné době je opět soběstačný.

Své tři děti jsem vychovala dobře. Dcera pracuje ve zdravotnictví, vystudovala vysokou školu. Má dvě úspěšné děti, které nám dělají radost. Starší syn vystudoval lesnickou školu a je otcem tří dcer. Jen mladší syn potřebuje stále mou péči a motivaci k životu.

Stáří

Můj život se zásadně nezměnil ani po odchodu do důchodu. Jen jsem změnila své priority. Věnuji se přednáškové činnosti v oblasti správné výživy, vytvořila jsem cyklus přednášek s ukázkami, jak zdravě žít, pracuji v dobrovolnickém Centru pro seniory ICOS v Českém Krumlově, kde vedu poradnu pro širokou veřejnost.

Své stáří si užívám. Ve volném čase ráda píšu. Publikovala jsem několik povídek, další mám rozpracované. Ani moderní technologie mi nejsou cizí. Snažím se držet krok s novými poznatky v oboru a zabudovávám je do svých přednášek. A do budoucnosti hledím s optimismem. Nejsem nemocná, pomáhám lidem ve svém okolí. Ačkoliv můj život nebyl jednoduchý, udržuji se v dobré náladě. Těším se, že budu mít více času na své záliby. Syn končí vysokou školu a manželův zdravotní stav se lepší.

Co říci na závěr?

Ráno je moudřejší večera, nedělejte unáhlené závěry, ale hledejte na každou, i zdánlivě nepřekonatelnou překážku řešení.

Ing. Jarmila Hanáková